

Arrest

nr. 202 144 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 10 november 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2007 dient verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een visumaanvraag type C in met het oog op een familiebezoek. Op 4 juni 2007 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

Op 27 juli 2007 dient verzoeker bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een tweede visumaanvraag type C in met het oog op een familiebezoek. Op 3 oktober 2007 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

Op 5 juni 2008 dient verzoeker bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een derde visumaanvraag type C in met het oog op een familiebezoek. Op 29 juli 2008 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 15 december 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

Op 28 april 2011 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 10 mei 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische moeder.

Op 9 november 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10/05/2017 werd ingediend door:

Naam: E. M.

Voornaam: T.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1988

Geboorteplaats: A. H.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn moeder, de genaamde mevrouw E. H., A. (RR xxx) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voorzover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen. '

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 of 2 , beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest OCMW, verklaring geen financiële steun van beiden dd 11/05/2017.*
- Attest van de Attijarwafa bank te Casablanca dd 3/03/2017, dat er sinds 1/10/2011 maandelijks 1.000.00 DHS (± 906) aan betrokkene werd overgemaakt door E. H., A. (xxx) (bestendige opdracht). Avis d'opere dd. 1/03/2017, 01/02/2017, 2/01/2017, 1/12/2016, 1/11/2016, 4/10/2016, 1/09/2016, 1/08/2016, 1/07/2016, 1/06/2016, 2/05/2016, 1/04/2016, 1/03/2016, 1/02/2016, 4/01/2016, 1/12/2015, 2/11/2015, 1/10/2015, 1/09/2015, 3/08/2015, 1/07/2015, 1/06/2015.*
- Attestation Administrative dd 6/02/2017, dat betrokkene geen 'fonds' ontvangt*
- Acte de prise en charge (La Kafala) dd 26/01/2017*

- *Attestation de Charge Familial dd 5.04.2017 waarin is opgenomen dat de referentiepersoon o.a. betrokkene ten laste heeft.*
- *Attestation de revenu global Imposé au titre de l'année 2017, dd. 07/03/2017*
- *Certification de Célibat dd 9/03/2017*
- *Registre du commerce certificat négatif dd 08/03/2017*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Eenzijds is haar onvermogen wat betreft inkomen en eigendommen onvoldoende aangetoond.

Alle attesten van onvermogen inzake inkomsten vanuit Marokko lijken te getuigen van een actuele situatie. In hoeverre betrokkene dus werkelijk onvermogen was op het moment van vertrek kan er niet van worden afgeleid. Bovendien getuigt het enkel van betrokkenes onvermogen wat betreft inkomen, het bevat geen informatie over eventuele eigendommen dewelke betrokkene eventueel zou kunnen hebben verworven tot op het moment van zijn vertrek.

Anderzijds is niet voldoende aangetoond dat hij financieel afhankelijk was van zijn moeder vanuit het land van herkomst.

Het attest ten laste dd. 26/01/2017 uitgaande van de rechtbank te Marokko blijkt slechts een getuigenis te zijn van de ouders van betrokkene inzake zijn levensonderhoud en van 12 andere getuigen, dewelke niet kan worden aanvaard als bewijs ten laste gezien dit een verklaring op eer is, weliswaar voor een rechtbank. Een verklaring op eer is een verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten gezien dit niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst.

Het overmaken van geld via de Attijarwafa bank te Casablanca dd 3/03/2017 zoals hierboven opgesomd, vormt op zich onvoldoende bewijs van de afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Het is immers niet omdat betrokkene het geld toegestuurd kreeg, dat hij er ook was op aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Bovendien betreft het een maandelijks bedrag dat eerder van bescheiden aard (90 euro) is.

Alle andere voorgelegde documenten zoals loonfiches, arbeidscontract, geregistreerd huurcontract, bewijs ziektenkostenverzekering doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

Op 14 december 2017 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn Belgische moeder.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht, in toepassing van de bepalingen van artikel 40 ter §1 juncto 40bis §2, 2de lid, 3° van de Vreemdelingenwet

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, in toepassing van de bepalingen van artikel 40bis §2, 2de lid, 3° van de Vreemdelingenwet

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de formele en materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

1.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

2.

In casu heeft verzoeker, in zijn hoedanigheid van zoon van een Belg, zijn aanvraag ingediend op grond van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet met de intentie zijn Belgische moeder te begeleiden of zich bij haar te voegen.

Vermits de leeftijd van verzoeker, heeft hij aan de hand van verschillende stukken aangetoond dat hij reeds ten laste was en is van zijn Belgische moeder.

Verwerende partij beweert volledig ten onrechte dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij, voorafgaand zijn aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst, ten laste was van zijn Belgische moeder.

Verzoeker meent dat door hem ingediende stukken de in de bestreden beslissing vermelde feitelijke vaststellingen duidelijk tegenspreken.

Aangezien de Raad geen bevoegdheid heeft van opportuiniteitsonderzoek, hoefden deze niet voorgelegd worden.

Toch, heeft verzoeker bij haar aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van Unie de volgende stukken overgemaakt, die op bijlage 19 ter vermeld waren:

- betalingsbewijs federale bijdrage;
- geboorteakte met apostille;
- Attest onvermogen uit land van herkomst;
- bewijs ten laste in het verleden;
- geregistreerd huurcontract of eigendomsakte;
- Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg;

Het bijlage 19 ter vermeldt dat "de betrokkene wordt verzocht om binnen drie maanden, dus ten laatste op 10/08/2017, de volgende documenten over te leggen:

- attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon;
- bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden;

Op 6 augustus 2017 werden bij monde van de raadsman van verzoekende partij de voormelde stukken bijgebracht, alsook nog bijkomende stukken met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon.

Luidens artikel 40 Ter §1 van de Vreemdelingenwet:

"(..)

§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

(...)"

Krachtens artikel 40bis §2, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

"(...)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)"

Verzoeker heeft ter staving verschillende attesten toegevoegd aan het dossier, waarbij hij het bewijs van onvermogen, "ten hunnen laste zijn" is van zijn moeder heeft geleverd, eveneens het bewijs dat hij inderdaad op regelmatige basis financieel werd ondersteund door de moeder werd geleverd.

3.

Verwerende partij laat na toe te lichten waarop hij zich baseert om voor te houden dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoeker niet ten laste was van de referentiepersoon. Uit de voorgelegde stukken

blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar haar zoon, om in zijn basisbehoefte te voorzien.

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis is een financiële/ materieel voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694).

Verweerder mag derhalve eisen dat verzoeker aantoont dat hij in haar land van woonst onvermogen is en dat hij afhankelijk is van de ondersteuning van zijn Belgische moeder die hij in het Koninkrijk wenst te vervoegen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat op basis van voorgelegde stukken heeft verzoeker niet aangetoond dat hij ten laste was / is van zijn moeder.

Volgens verwerende partij zijn de financiële stortingen aan verzoeker bovendien op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker ten laste is van zijn moeder. Echter brengt verzoeker niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere attesten, waaronder attesten uitgaande van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat verzoeker over geen inkomsten of vermogen beschikt in het land van herkomst.

Volgens de bestreden beslissing:

"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Enerzijds is haar onvermogen wat betreft inkomen en eigendommen onvoldoende aangetoond. Alle attesten van onvermogen inzake inkomsten vanuit Marokko lijken te getuigen van een actuele situatie. In hoeverre betrokkene dus werkelijk onvermogen was op het moment van vertrek kan er niet van worden afgeleid. Bovendien getuigt het enkel van betrokkenes onvermogen wat betreft inkomen, het bevat geen informatie over eventuele eigendommen dewelke betrokkene eventueel zou kunnen hebben verworven tot op het moment van zijn vertrek.

Anderzijds is niet voldoende aangetoond dat hij financieel afhankelijk was van zijn moeder vanuit het land van herkomst. Het attest ten laste dd. 26/01/2017 uitgaande van de rechtbank te Marokko blijkt slechts een getuigenis te zijn van de ouders van betrokkene inzake zijn levensonderhoud en van 12 andere getuigen, dewelke niet kan worden aanvaard als bewijs ten laste gezien dit een verklaring op eer is, weliswaar voor een rechtbank. Een verklaring op eer is een verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten gezien dit niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst."

Verzoekster gaat niet akkoord met dit standpunt van verweerder en dit is omwille van hieronder vermelde argumentatie en ontegensprekelijke bewijzen:

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvende familielid dient in concreto te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid. Hierbij geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij stelt te zijn (HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Als bewijs van zijn onvermogen, legde verzoeker officiële document vanwege het Ministerie van Economie en Financiën, Algemene Directie van de Belastingen dd. 7 maart 2017 voor waaruit blijkt dat verzoeker in 2016 geen inkomsten heeft.

Eveneens brengt verzoeker een officieel document van de rechtbank van eerste aanleg te Al Hoceima dd. 8 maart 2017, zijnde een negatief attest, bij waaruit blijkt dat hij geen handelsregister nummer beschikt.

Daarnaast brengt hij ook een administratief attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken, Regio Tanger-Tetouan-Al Hoceima bij, waaruit blijkt dat betrokkene over geen enkele fondsen beschikt.

Naast de andere bijgebrachte stukken bewijzen deze documenten dat verzoeker zonder meer onvermogen is in het land van herkomst en derhalve geen inkomen uit werk kon verwerven.

Bovendien is de beslissing van de verwerende partij niet duidelijk gemotiveerd. Verzoeker verwijst hiervoor naar de volgende passage:

"...Enerzijds is haar onvermogen wat betreft inkomen en eigendommen onvoldoende aangetoond..."

Wat verwerende partij tracht aan te tonen is onduidelijk. Verzoeker stelt zich de vraag wie het bewijs van inkomen en eigendommen diende aan te tonen. Uit de beslissing kan men niet afleiden wiens inkomen en eigendommen onvoldoende werden aangetoond. Die van de aanvrager of die van de referentiepersoon?

Terwijl het Hof van Justitie duidelijk spreekt dat "de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid" dient te bestaan op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie (HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Hier is duidelijk dat verweerder eigen/ subjectieve interpretatie aan het begrip van "de situatie van afhankelijkheid" geeft wat duidelijk huidige rechtspraak tegenspreekt.

4.

Het begrip "ten laste", zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd:

"Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger".

De Commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoeker enkel dient aan te tonen dat hij materiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Dat vanaf dan er sprake is van een "ten laste zijn".

De Commissie stelt in haar mededeling geenszins dat de "ten laste zijn" reeds moet bestaan in het land van herkomst.

In casu wordt het begrip "ten laste" door verwerende partij beperkend geïnterpreteerd. Meer nog, uit artikel 40bis, §2, 4° blijkt nergens dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste moest zijn! De verwerende partij schendt derhalve artikel 40 ter en 40bis§2 van de Vreemdelingenwet, door dit artikel te verruimen en plots een bijkomende voorwaarde aan de wet toe te voegen.

Dat het "ten laste zijn" een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt.

Verzoeker betwist ten stelligste dat hij ingevolge de toepasselijke Belgische wettelijke bepaling, zijnde artikel 40bis, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet, alsook overeenkomstig de Europese regelgeving en rechtspraak, dient aan te tonen dat hij ten laste is van zijn moeder en dat dit ook betekent dat hij moet kunnen aantonen dat hij reeds in zijn land van herkomst ten laste was van haar.

In casu heeft de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en bracht hij reeds bij zijn aanvraag stukken bij ten bewijze van de inkomsten van de referentiepersoon en ten bewijze van de financiële steun die hem verleend werd in het land van herkomst.

Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in combinatie met artikel 40bis §2 3°, is vrij en de bewijslast berust bij de aanvrager, hetgeen verzoeker ook heeft gedaan.

Verzoeker heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Zo betwist verwerende partij NIET dat verzoeker een "Attestation de Charge Familial" van 05.04.2017 heeft voorgelegd waaruit ontegensprekelijk blijkt dat de referentiepersoon verzoeker ten laste heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt NERGENS dat de verwerende partij met dit document rekening heeft gehouden. Meer nog, er wordt in de weigeringsbeslissing geen woord gerept over dit document, Laat staan dat verzoeker weet waarom dit document niet aantoont dat verzoeker effectief ten laste is van zijn moeder!

Uit dit, toch niet onbelangrijk, attest blijkt immers dat de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat verzoeker wordt ondersteund door de referentiepersoon in het land van herkomst. Dit attest heeft betrekking op de periode vooraleer verzoeker zich in België kwam vestigen bij zijn familie.

De verwerende partij spreekt zich enkel uit over het voorgelegd document "Acte de prise en charge (La Kafala)" uitgaande van de rechtbank te Marokko, waaruit blijkt dat de ouders van verzoeker instaan voor zijn levensonderhoud waarbij wordt aangetoond dat hij financieel afhankelijk is van hen.

Volgens verweerder is dit document niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, aangezien het zou gaan om een getuigenis/verklaring op eer die door de rechtbank werd bevestigd. Verweerder gaat wel zéér kort door de bocht. De bewijswaarde van een officieel document uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten wordt miskent.

In de veronderstelling dat dit document niet voldoende zou zijn om aan te tonen dat verzoeker financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, kon de verwerende partij dit document minstens als aanvulling gebruiken van het hogervermeld document "Attestation de Charge Familial", waarmee verwerende partij ABSOLUUT GEEN rekening heeft gehouden.

Bovendien heeft verzoeker verschillende bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon regelmatig geld overmaakte aan hem. Verwerende partij geeft aan dat deze stortingen op zich onvoldoende bewijzen dat deze bestemd zijn om te voorzien in de levensonderhoud van verzoeker.

Bij opzoeken via "google" (intikken "hoe duur is het leven in Marokko") vindt men hierover terug dat het levensonderhoud in Marokko een van de goedkoopste ter wereld is. Volgens een speciale index voor consumentenprijzen blijkt Marokko de veertiende goedkoopste ter wereld te zijn.

De door verzoeker bijgebrachte documenten met betrekking tot de tenlasteneming werden ten onrechte door de verwerende partij genegeerd door te stellen dat deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

Uit het geheel van de bijgebrachte bewijsstukken blijkt in tegenstelling duidelijk dat verzoeker zich in staat van behoefte bevond in het verleden (voor de aanvraag) en ten laste werd genomen door de referentiepersoon.

In casu blijft verwerende partij volledig in gebreke aan te geven waarom verzoeker niet kan beschouwd worden als "ten laste" van zijn moeder. Verzoeker ontvangt immers een onderhoudsgeld van de referentiepersoon, hetgeen ontegensprekelijk wordt aangetoond door de bijgebrachte stukken.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien hij niet aangeeft waarom deze stukken niet afdoende zijn.

Dat verzoeker ontegensprekelijk het bewijs heeft geleverd van zijn onvermogen, in het verleden en heden. De verwerende partij heeft de bewijswaarde van al de door verzoeker aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskent, wat op zich de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen uitmaakt.

Slechts dankzij deze financiële ondersteuning, kon verzoeker in Marokko overleven.

Besluit:

Verzoeker bewijst dat hij effectief onvermogen is, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen van betrokkene negeert of foutief interpreteert en geenszins betrekking hebben op de actuele situatie.

In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoeker onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

5.

De beslissing is kennelijk onredelijk temeer niet wordt aangegeven welke verdere bewijzen van de feitelijke situatie zij nog zou kunnen voorleggen.

Idem voor heeft de voorgelegde 'Attestation administrative' heeft op de periode vóór het vertrek van verzoekster naar België. Hiermee toont verzoeker afdoende aan dat hij in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Kortom, de aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET.

Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te steunen op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Zo heeft verweerder absoluut geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich helemaal alleen vertoefde in het land van herkomst en derhalve niet op een duurzame wijze kon voorzien in zijn basisbehoeften.

Verweerder oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te genieten omdat hij niet aantoonde dat hij in de periode voorafgaand aan zijn aanvraag ten laste was en reeds in het land van herkomst van zijn moeder.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker niet ernstig en grondig werd onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken en in strijd is met artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Verweerder stelde hierbij dat verzoeker niet het bewijs leverde dat hij werkelijk onvermogen is om verzoeker ten laste te nemen.

Met betrekking tot verweerders stelling dat verzoeker "niet afdoende heeft aangetoond werkelijk onvermogen te zijn" moet worden aangegeven dat verzoeker diverse stukken aanbracht waaruit blijkt dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag geen inkomsten beschikte in 2016, en derhalve een alimentatie van 90 € ontving en dat, rekening houdende met de levensduurte in Marokko, niet in redelijkheid kan worden voorgehouden dat dit een inkomen is dat hem zou toelaten in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Verweerder blijft in gebreke aan te geven welke bijkomende inlichtingen verzoeker nog had kunnen overmaken om het bewijs te leveren dat hij niet over voldoende vermogen in het land van herkomst beschikt en gaat eveneens voorbij aan het feit dat verzoeker aantoonde dat hij op regelmatige basis geldsommen ontving van zijn moeder.

Verweerder licht niet toe waarop hij zich baseert om voor te houden dat “niet afdoende” werd aangetoond, nu uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij hem in de praktijk reeds verscheidene maanden een bedrag van 90 € overmaakte, en derhalve onvermogen is.

Nu ook blijkt dat een aantal van deze stukken ertoe strekken aan te tonen dat de verzoekende partij materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon en een feitelijke situatie van afhankelijkheid ten aanzien van deze persoon ook effectief bewijst.

Vermits, volgens verweerder, uit geheel van de voorgelegde documenten zou blijken dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoeker ten laste was van zijn moeder, had verweerder op zijn minst de mogelijkheid moeten bieden aan verzoeker om bijkomende stukken over te maken, zodoende het bewijs van onvoldoende bestaansmiddelen door verzoeker alsnog kon voorgelegd worden.

Gelet op voorgaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat verweerder niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al de door verzoekster aangebrachte stukken en op een kennelijk onredelijke wijze en op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen dat niet blijkt dat verzoeker in haar land van herkomst ten laste zou zijn van zijn moeder.

Het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken samen, die door de verzoekende partij werden neergelegd om haar ten laste zijn te bewijzen. De verwerende partij is derhalve op dit punt pertinent in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige feitenvinding.

Besluit

Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat hij ten laste is van zijn moeder. Ter staving van zijn aanvraag, heeft hij verscheidene officiële documenten voorgelegd die zijn onvermogen en behoefte bewijzen. Het is ontegensprekelijk dat de referentiepersoon haar zoon ten laste heeft, zowel in land van herkomst als in België. De referentiepersoon heeft eveneens aangetoond dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar zoon ten laste te nemen zonder dat zij ten laste vallen van de Belgische Staat.

Verwerende partij heeft, gelet op het voorgaande, op een onzorgvuldige wijze rekening gehouden met de door verzoeker aangebrachte stukken door enerzijds pertinente stukken te negeren, en anderzijds zijn beslissing onduidelijk en incorrect te motiveren. Verweerder heeft op een kennelijk onredelijke wijze beslist dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste was van zijn moeder. Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen waarom verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste was van zijn moeder.

Kortom, verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles om deed om zijn aanvraag te weigeren. Meer nog, legt een bewijsvoering van een negatief feit op verzoeker op.

De bestreden beslissing is gebrekkig, niet afdoende en onvoldoende gemotiveerd.

De verwerende partij stelt bovendien bijkomende voorwaarden aan artikel 40bis §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt afdoende aangetoond.

Het middel is ernstig en gegrond.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de formele en materiële motiveringsplicht,
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet,
- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.
- Artikel 40 ter Vreemdelingenwet juncto artikel 40 bis Vreemdelingenwet ;
- De zorgvuldigheidsplicht ;
- Het proportionaliteitsbeginsel ;
- Het redelijkheidsbeginsel ;

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij diende in casu een aanvraag in tot gezinshereniging, in toepassing van art. 40bis, § 2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, omdat zij “ten laste” zou zijn van haar Belgische moeder.

Het begrip ‘ten laste zijn’ in het licht van artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, 3° vereist een unierechtelijke interpretatie, daar deze artikelen van toepassing zijn op familieleden van een burger van de Unie en familieleden van een Belg die al dan niet zijn vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en artikel 40bis Vreemdelingenwet (en het daarin voorkomende begrip ‘ten laste’ zijn) de omzetting vormen van de Richtlijn 2004/38/EG.

Verweerder laat gelden dat in het arrest Jia door het Hof van Justitie duidelijk wordt uitgelegd hoe het begrip ‘ten laste’ dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 37 expliciet als volgt wordt gesteld:

“Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Tevens werd in het arrest Reyens duidelijk uitgelegd hoe het begrip ‘ten laste’ dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 29 en 30 als volgt wordt gesteld:

“Met zijn tweede vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het feit dat een familielid wegens persoonlijke omstandigheden zoals leeftijd, beroepsopleiding en gezondheid wordt geacht goede vooruitzichten te hebben om werk te vinden en bovendien voornemens is om in het gastland te werken, van invloed is op de uitlegging van de in die bepaling genoemde voorwaarde dat hij ‘ten laste’ is.

In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, punt 33).”

De verweerder laat desbetreffend nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidscontrole hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van ‘ten laste’ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidscontrole” (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

In casu werd de aanvraag gezinshereniging door de gemachtigde van de Staatssecretaris geweigerd, omdat verzoekende partij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Belgische moeder.

De gemachtigde van de Staatssecretaris steunt daarbij op 3 determinerende motieven:

- Verzoekende partij heeft niet aangetoond dat zij voorafgaandelijk aan de aanvraag, en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon nu haar onvermogen m.b.t. inkomen/eigendommen niet/onvoldoende is aangetoond,
- Alle attesten van onvermogen inzake inkomsten betreffen de actuele situatie, er kan dus niet afgeleid worden of de verzoekende partij onvermogen was op het ogenblik van vertrek
- Er worden geen documenten aangebracht m.b.t. eventuele eigendommen dewelke de verzoekende partij eventueel zou kunnen verworven hebben tot op het moment van zijn vertrek,
- De verzoekende partij heeft onvoldoende aangetoond dat zij ten laste was van haar moeder vanuit het land van herkomst, er worden dienaangaande enkel verklaringen op eer voorgelegd.
- De stortingen van 90,00 euro/maand onvoldoende aantonen dat de verzoekende partij hiervan voorzag in zijn levensonderhoud

De stortingen zijn overigens pas gestart medio 2015 terwijl de verzoekende partij al in 2011 België heeft verlaten.

Een gemiddeld Marokkaans gezin verdient net geen 6.000 euro per jaar.

Dat de verzoekende partij als alleenstaande zou rondkomen met 90,00 euro per maand (1.080 euro/jaar) is dan ook niet geloofwaardig.

De verzoekende partij heeft onvoldoende aangetoond dat er geen sprake is van andere bronnen van inkomsten, gelet op het jarenlange verblijf in Marokko.

Verzoekende partij houdt louter voor dat zij zelf meent wél ten laste te zijn en dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet door te eisen dat de verzoekende partij dient aan te tonen dat zij in het land van herkomst al ten laste was van de referentiepersoon.

Zoals hierboven afdoende aangetoond dient de situatie van afhankelijkheid al te bestaan in het land van herkomst.

“Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een ‘bewijs ten laste in het verleden’ en een ‘attest onvermogen uit het land van herkomst’. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken.” (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt aan te nemen, zich niet in de plaats stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris om zelf te beoordelen of verzoekende partij al dan niet ten laste is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Dienaangaande kan ook nog verwezen worden naar volgende rechtspraak:

“Om vast te stellen of een persoon ten laste is van een familielid dient te worden geverifieerd of deze persoon de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in zijn land van herkomst (ter vergelijking kan worden verwezen naar de interpretatie

van het begrip ten laste in het gemeenschapsrecht: H.v.J., C-1/05, 9 januari 2007). Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van een vestigingsaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).” (Zie onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 7173 van 11 februari 2008)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde ook reeds het volgende:

“De Raad meent dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, teneinde vast te stellen of een vreemdeling effectief ten laste is van een Belgisch onderdaan, vereist dat (onder meer) het bewijs geleverd wordt dat de aanvrager in zijn land van herkomst onvermogen is en niet beschikt over onroerende goederen waaruit inkomsten kunnen worden gegenereerd of over andere inkomsten.” (Zie onder meer: Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrestnr. 13.792 van 7 juli 2008)

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert nog aan dat de actuele afhankelijkheidsband tussen haar en de referentiepersoon door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet weerlegd wordt.

Dienaangaande benadrukt verweerder evenwel dat door het bestuur in concreto dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Terwijl het loutere feit dat men op heden een financiële afhankelijkheid zou kunnen aantonen, niet volstaat, vermits allerm minst is uitgesloten dat deze situatie louter in functie van de aanvraag tot gezinshereniging is geënsceeneerd.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, waarnaar in de voorgaande bepaling wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)”

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar diende hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Daar omtrent het “ten laste” zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoeker voert aan dat uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet niet blijkt dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste van de referentiepersoon diende te zijn. Tevens laat hij gelden dat de Commissie in haar mededeling geenszins stelt dat het “ten laste zijn” reeds moet bestaan in het land van herkomst. Hij voert aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door dit wel te vereisen een voorwaarde toevoegt aan de wet.

De Raad wijst er op dat de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

Verzoeker werpt verder op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet betwist dat hij een “Attestation de Charge Familial” van 5 april 2017 heeft voorgelegd waaruit volgens hem ontegensprekelijk blijkt dat hij ten laste van de referentiepersoon is. Verzoeker voert aan dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat met dit document rekening werd gehouden en dat er met geen woord wordt over gerept. Volgens verzoeker blijkt uit dit attest dat de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat hij werd ondersteund door de referentiepersoon in het land van herkomst. Verzoeker stipt aan dat dit attest betrekking heeft op de periode vooraleer hij naar België kwam. Verzoeker voegt hieraan toe dat de verwerende partij de “Acte de prise en charge (La Kafala)” uitgaande van de rechtbank te Marokko, niet aanvaardt om aan te tonen dat verzoeker financieel afhankelijk is van de referentiepersoon maar hierdoor de bewijswaarde van een officieel document uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten miskent. Hij meent dat de verwerende partij dit document minstens als aanvulling kon gebruiken van het hogervermeld document “Attestation de Charge Familial”, waarmee echter geen rekening werd gehouden.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot deze attesten het volgende overwogen:

“Ter staving van het ‘ten laste’ zijn werden volgende documenten voorgelegd:

(...)

- *Acte de prise en charge (La Kafala) dd 26/01/2017*
- *Attestation de Charge Familial dd 5.04.2017 waarin is opgenomen dat de referentiepersoon o.a. betrokkene ten laste heeft.*

(...)

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Eenzijds is haar onvermogen wat betreft inkomen en eigendommen onvoldoende aangetoond.

Alle attesten van onvermogen inzake inkomsten vanuit Marokko lijken te getuigen van een actuele situatie. In hoeverre betrokkene dus werkelijk onvermogen was op het moment van vertrek kan er niet van worden afgeleid. Bovendien getuigt het enkel van betrokkenes onvermogen wat betreft inkomen, het bevat geen informatie over eventuele eigendommen dewelke betrokkene eventueel zou kunnen hebben verworven tot op het moment van zijn vertrek.

Anderzijds is niet voldoende aangetoond dat hij financieel afhankelijk was van zijn moeder vanuit het land van herkomst.

Het attest ten laste dd. 26/01/2017 uitgaande van de rechtbank te Marokko blijkt slechts een getuigenis te zijn van de ouders van betrokkene inzake zijn levensonderhoud en van 12 andere getuigen, dewelke niet kan worden aanvaard als bewijs ten laste gezien dit een verklaring op eer is, weliswaar voor een

rechtbank. Een verklaring op eer is een verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten gezien dit niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het overmaken van geld via de Attijarwafa bank te Casablanca dd 3/03/2017 zoals hierboven opgesomd, vormt op zich onvoldoende bewijs van de afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Het is immers niet omdat betrokkene het geld toegestuurd kreeg, dat hij er ook was op aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Bovendien betreft het een maandelijks bedrag dat eerder van bescheiden aard (90 euro) is."

Hoewel het "Attestation de Charge Familial dd 5.04.2017" onmiskenbaar voorgelegd moet zijn geweest, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ernaar heeft verwezen, dient te worden vastgesteld dat het zich niet in het administratief dossier bevindt. Zodoende kan de Raad niet nagaan of dit attest, waarin volgens de bestreden beslissing is opgenomen dat de referentiepersoon o.a. betrokkene ten laste heeft, samen genomen met de "Acte de prise en charge (La Kafala)", zoals verzoeker suggereert, al dan niet afdoende zou aantonen dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

In de nota met opmerkingen wordt op dit punt van het betoog van de verzoeker niet concreet ingegaan.

Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt zij de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784).

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET